

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Žádosti st-le, aby mu 6měsíční dovolená bez požitků od 1. listopadu 1902 do 30. dubna 1903 započtena byla do pořadí, resp. aby nebyla odečítána, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí neuvádí ani výslovně, ani jinak nenaznačuje důvody, které žal. úřad vedly k zamítnutí jasné a určité žádosti st-lovy. Stížnost vytyká tento nedostatek jako podstatnou vadu řízení a nepostrádá po té stránce oprávněnosti. Ačkoliv není výslovného předpisu zákona, který by zavazoval úřad, aby k rozhodnutí svému připojil také rozhodovací důvody, náleží přece k všeobecným a stálou judikaturou tohcto soudu uznaným zásadám správního řízení, aby straně byly sděleny podstatné důvody rozhodnutí do té míry, aby jí poskytovaly možnost svých práv náležitě hájiti, a že tedy jest podstatnou vadou řízení, když nedostatek důvodů způsobuje, že strana nemůže bezpečně seznati právní stanovisko úřadu a nemůže se pak proti němu dostatečně hájiti. St-l sice vytušil, že nař. rozhodnutí se opírá o výnos min. nár. obrany ze dne 16. října 1920 č. 163.000/8, uveřejněný pod č. 593 ve věstníku tohoto ministerstva, a potírá výnos ten námitkou, že se neopírá o žádný zákon a že není tudíž právně závazný. Avšak — jak jde na jevo z odvodního spisu žal. úřadu — min. nár. obrany opřelo svůj zamítavý výrok také o názor, že vzhledem na § 1 zák. ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. jest oprávněno podle vlastního uvážení stanoviti pořadí vojenských gážistů do vojenských služeb čsl. republiky převzatých. Toto právní stanovisko zůstalo st-li neznámým a tím mu bylo znemožněno, aby se proti němu ve stížnosti účinně bránil a je učinil předmětem stížného bodu své stížnosti. V tom spočívá podstatná vada řízení, která nemohla býti odčiněna tím, že žal. úřad vyložil v odvodním spise obšírně důvody pro svůj výrok. Neboť jednak nemůže býti pro procesní postavení strany lhostejné, znala-li právní náhled žal. úřadu již před podáním stížnosti, či zvěděla-li jej teprve v řízení před nss, a nemůže-li tudíž k němu stanovisko zaujmouti již ve stížnosti (§ 18 zák. o ss), jednak jest administrativní řízení, které jest nss-u přezkoumati, uzavřený celek, jehož nedostatky nemohou teprve v řízení před tímto soudem býti doplňovány a sanovány.

Z porovnání stížnosti a odvodního spisu vychází, že strana neměla úplné jasno o tom, o jaké skutkové okolnosti a právní normy nař. rozhodnutí se opírá a že jí tudíž nebyla poskytnuta možnost, aby eventuelní jednotlivé stížné body proti důvodům rozhodnutí buď precisovala, neb opomenutím toho na jevo dala, že jest s nimi srozuměna.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení.

Č. 1158.

Administrativní řízení: Stížnost do usnesení okresní správní komise, podanou do 14 dnů u obecního úřadu, ale došlou k okresní správní komisi po uplynutí 14 dnů od doručení naříkaného usnesení, právem zamítne zem. spr. výbor jako opožděnou (§ 77 zák. o okr. zastup.).

(Nález ze dne 3. února 1922 č. 1370.)

Prejudikatura: nář. č. 735.

Věc: Alexandr V. ve V. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran včasnosti rekursu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutí okresní správní komise ze dne —, jímž bylo zamítnuto odvolání st-lovo z usnesení obecního zastupitelstva v R. ze dne — jako opožděné, sděleno bylo st-li dne 21. června 1920, st-l podal dne 2. července 1920 u obecního úřadu v B. stížnost do tohoto rozhodnutí okresní správní komise, svědčící zemskému výboru. Obecní úřad stížnost dne 11. července 1920 odeslal okresní správní komisi, u kteréž stížnost došla 14. července 1920 a byla pak zemským správním výborem zamítnuta jedině z toho důvodu, že je opožděna.

Rozhodnutí toto neshledal nss nezákonným. § 77 zák. o okr. zastup. praví: »Každé odvolání v 14 denní lhůtě nepřestupné, počínajíc ode dne, kdy bylo usnesení prohlášeno neb dodáno, budiž podáno okresním u výboru k dalšímu předložení.« Není sporu o tom, že usnesení okresní správní komise doručeno bylo st-li dne 21. června 1920 a že st-l stížnost svou podal nikoliv u okresního výboru, jak v zákoně jest předepsáno, nýbrž u obecního úřadu. Když tedy st-l přes to svou stížnost podal u instance jiné, než oné, u které dle zákona podána býti měla, nemůže brán býti zřetel na to, že touto chybou st-lovou se stalo, že obecní úřad podal teprve po uplynutí 14 denní lhůty odvolací stížnost k příslušné instanci. Nebezpečí zdržení toho spadá na vrub st-lův, poněvadž se stalo jeho vinou, že stížnost byla podána u nepravé instance. Došla-li pak stížnost k řádné instanci opožděně postupem, kterýž připadá na vrub st-lův, nelze vytýkati nař. rozhodnutí nezákonnost, když zamítl stížnost z důvodu opoždění.

Pokud stížnost přetřásá otázku, zda okresní správní komise jednala správně, zamítajíc odvolání st-lovo z cit. usnesení obecního zastupitelstva jako opožděné, nemohl se nss vývody těmi dle § 5 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 zabývat, ježto rozhodnutí žal. úřadu otázku tuto neřešilo, když i stížnost k němu vznesená podána byla opět opožděně, takže byla z tohoto důvodu bez meritorního přezkoumání rozhodnutí druhé stolice odmítnuta.

Bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 1159.

Vodní právo: I. * V trestním řízení zavedeném proti obviněnému pro přestupek zákona o právu vodním, spáchaný neuposlechnutím úředního rozkazu, jímž nařízena byla úprava zařízení k čistění odpadních vod cukrovarnických, nemůže se obviněný brániti námitkou, že rozkaz onen vybočuje z mezí konsensu uděleného majiteli vodního díla, když proti rozkazu samotnému opravného prostředku majitelem vodního díla použito nebylo. — **II. *** Zakládá podstatnou vadu řízení, jestliže úřad v řízení zavedeném pro přestupek zákona o právu vodním opomene vyšetřiti, zda potrestaná osoba nese zodpovědnost za objektivní skutkovou podstatu příslušného trestního činu neb opomenutí. — **III. *** Trestnost přestupku zákona o právu vodním, spáchaného opomenutím upravovati a udržovati zařízení k čistění odpadních vod cukrovarských dle rozkazu vodoprávního